

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **S. E.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7
Obor azylové a migrační politiky, poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2017, č. j. OAM-282/ZA-ZA06-ZA17-2017, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 2. 1. 2018 domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „správní orgán“), kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona, důvody pro udělení humanitárního azylu ve smyslu

§ 14 cit. zákona, důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i důvody pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídány výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Uvedené rozhodnutí bylo žalobcem napadeno v celém rozsahu výroku o neudělení mezinárodní ochrany. Žalobce namítl, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byl jako účastník zkrácen na svých právech a má zato, že žalovaný porušil § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jelikož nepřihlédl k okolnostem daného případu, zejména pak k osobním poměrům žalobce a jeho vztahu k České republice. Žalovaný měl porušit i § 14a zákona o azylu, neboť žalobci svědčí důvody pro udělení doplňkové ochrany, když mu v zemi původu hrozí vážná újma, především kvůli zhoršujícím se tamějším bezpečnostním podmínkám. Žalovaný měl rovněž porušit § 50 odst. 2 správního řádu, neboť nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalobce uvedl, že je kurdské národnosti a již z tohoto důvodu shledává svůj návrat do vlasti nemožným. Tvrdí, že *„být Kurdem je zde samo o sobě trestným činem hodným k uvěznění“*. V roce 1999 se dostal do konfliktu se správními orgány, když ty u něj v batohu našly kurdskou vlajku. Spolu s kamarádem byli po tomto incidentu na jednu noc zadrženi. Žalobce vyjádřil obavu z návratu i kvůli tomu, že velká část jeho rodiny je v Turecké republice ve vězení. Žalobce si za deset let pobytu v České republice našel manželku, se kterou se sice rozvedl, ale zajistil si zde práci a má další povinnosti, které ho s Českou republikou úzce spojují.
5. Žalobce v tomto směru odkázal na zprávu Amnesty International o stavu lidských práv v Turecku za rok 2016 ze dne 22. 2. 2017, podle níž došlo k ozbrojeným konfliktům mezi Kurdskou dělnickou stranou (PKK) a státními silami, stovky tisíc lidí byly vysídleny z oblastí na jihovýchodě území pod zákazem vycházení a svoboda projevu se během roku výrazně zhoršila. Poukázal i na zprávu Freedom House o občanských a politických právech v Turecké republice za rok 2015/2016 ze dne 27. 4. 2016, jež pojednávala mimo jiné o užití článku 314 tureckého trestního řádu, který se týká členství v ozbrojené organizaci, který se využívá proti osobám ze sdělovacích prostředků a zejména pak proti Kurdům. Dále upozornil na zprávu Human Rights Watch, o stavu lidských práv v Turecku za rok 2017, která informuje o mimořádném stavu, který v Turecké republice panuje od července 2016 včetně obnovy ozbrojených střetů mezi armádou a ozbrojenou Kurdskou dělnickou stranou (PKK) na jihovýchodě země. Žalobce doplnil svou argumentaci i varováním Ministerstva zahraničních věcí České republiky pro rok 2016.
6. Žalobce shrnul, že z uvedených zpráv vyplývá, že v zemi jeho původu je představiteli vládnoucí vrstvy vystupováno proti opozičním a kurdským stranám, opozičním a pro kurdským novinářům, sdělovacím prostředkům a nevládním organizacím. Došlo ke zvýšení cenzury na internetu a takto nastolený výjimečný stav umožňuje vydávání prezidentských dekretů bez parlamentní kontroly a možnosti odvolání k Ústavnímu soudu.

7. Žalobce je toho názoru, že naplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 zákona o azylu. Považuje se za osobu, která nesplňuje důvody pro udělení azylu, ale existují důvodné obavy, že pokud by se vrátil do státu, jehož je státním občanem, hrozilo by mu skutečně nebezpečí vážné újmy (mučení, nelidské či ponižující zacházení a trestání žadatele o mezinárodní ochranu) a nelze v jeho případě využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Žalobce připomněl, že v České republice žije přes deset let, mluví i rozumí česky a je k tomuto prostředí vázán i prací, kterou zde vykonává.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 23. 2. 2018 popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které poukázal. Žalovaný odkázal i na obsah správního spisu a uvedl, že při rozhodování vzal v úvahu tvrzené skutečnosti, shromáždil aktuální informace o situaci v zemi původu žalobce a vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci. Má zato, že se zabýval všemi okolnostmi, jež žalobce v průběhu správního řízení sdělil, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, které patřičným způsobem odůvodnil. Poukázal pak na to, že v odůvodnění rozhodnutí se vypořádal s jednotlivými důvody, na jejichž základě je možné udělit doplňkovou ochranu.
9. K situaci v Turecké republice žalovaný sdělil, že žalobce svá obecná tvrzení nijak nedoplnil ani se k nim blíže nevyjádřil. Odkazy na informace uvedené v žalobě tak nemohou závěry žalovaného, které vychází z aktuálních podkladových materiálů, zpochybnit. Žalovaný nadto nezpochybňuje, že v Turecké republice dochází v souvislosti s výjimečným stavem k řadě restriktivních opatření. V případě žalobce však v průběhu správního řízení nebyly zjištěny takové skutečnosti, které by nasvědčovaly důvodnosti jeho obav z pronásledování v případě jeho návratu do vlasti.
10. Otázku osobní situace žalobce, zejména délku jeho pobytu v České republice, jeho zdejší výdělečnou činnost a celkovou změnu jeho životního stylu, žalovaný neshledal jako dostatečně relevantní k udělení azylu ani doplňkové ochrany. Žalovaný pak poukázal na možnost řešit legalizaci žalobcova tuzemského pobytu dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
11. Závěrem žalovaný podotkl, že současná žádost o mezinárodní ochranu je již v pořadí druhou, kterou žalobce na území České republiky podal. O jeho předchozí žádosti ze dne 10. 11. 2007 bylo rozhodnuto rovněž zamítavě a toto rozhodnutí obstálo i v následném soudním přezkumu, který žalobce inicioval.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
13. Žalobce poprvé opustil Tureckou republiku v roce 2007, přičemž tehdy k důvodům pro udělení azylu sdělil, že chce v České republice začít žít a pracovat, založit zde rodinu a že ve vlasti má problémy se svým kurdským původem. K těmto důvodům se již v nynějším řízení žalobce odmítl vyjádřit. Pro uvedené důvody nebyla žalobci v tehdejší řízení mezinárodní ochrana udělena, a to rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky ze dne 13. 11. 2007, č. j. OAM-10-534/LE-C06-L07-2007. Městský soud v Praze pak zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí rozsudkem ze dne 17. 6. 2009, č. j. 2 Az 56/2007-66 (který nabyl právní moci dne 15. 7. 2009). V letech 2012 a 2013 se žalobce do vlasti vrátil, aby tam navštívil svou nemocnou matku. Strávil tam zhruba 28 dní a na zpáteční cestě do

Evropy s sebou vzal svého bratra (z důvodu jeho hrozícího nástupu na vojenskou službu). Cesta proběhla bez problémů.

14. Žalobce při pohovoru dne 19. 4. 2017 uvedl, že od jeho poslední žádosti o mezinárodní ochranu (v roce 2007) se na území České republiky seznámil s tuzemskou občankou a oženil se s ní. Poté si zde legalizoval pobyt z důvodu sloučení s rodinou – občanem České republiky. Po několika letech bylo manželství rozvedeno. V roce 2013 se žalobce opil na oslavě svých narozenin v Hradci Králové a dostal se do fyzického střetu s jedním člověkem. Žalobce byl za tento incident (fyzické napadení) odsouzen k pravomocnému podmíněnému trestu odnětí svobody ve výši tří let. Od této události začal mít žalobce problémy s legalizací svého dalšího pobytu na území České republiky a rozhodl se v té době přesídlit do Švýcarska, kde v roce 2016 zažádal o udělení mezinárodní ochrany. V České republice poté podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 12. 4. 2017.
15. K situaci ve své vlasti žalobce uvedl, že základní vojenskou službu absolvoval v letech 2002 – 2004 v Širnak (byl četařem u vojenské policie). Návratu do Turecka se bojí, protože hodně členů jeho rodiny je ve vězení. Je toho názoru, že být v Turecké republice příslušníkem kurdské národnosti je sama o sobě záminka k uvěznění. Se správními orgány své vlasti se dostal do konfliktu jedenkrát, a to v roce 1999, kdy byla u něho v batohu nalezena kurdská vlajka. Byl tak se svým kamarádem na jednu noc zadržen, a to i přesto, že se nejednalo o žádný trestný čin ani přestupek, ráno byli oba propuštěni. Před odchodem do České republiky žalobce provozoval diskoklub v evropské části Istanbulu. Když odešel na vojnu, přenechal toto podnikání jinému člověku. Po vojně pracoval v hotelové restauraci. Posléze se odstěhoval zpět k matce s tím, že brzy vlast opustí. Žalobce sdělil, že se do Turecka již nevrátí, chce žít zde. Z médií a od rodiny se navíc dozvěděl, že mezi lety 2014 - 2017 se finanční situace v Turecké republice zhoršila a vláda má údajně likvidovat veškerý majetek Kurdů.
16. Lze shrnout, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je snaha setrvat na území České republiky a jeho obavy z návratu do Turecka pro tamější přístup ke kurdské menšině.
17. Ve správním spisu je kromě výpovědí žalobce dále založena: Informace z CIS (cizineckého informačního systému) týkající se žalobce; Informace Evropského azylového podpůrného úřadu (EASO) o zemi původu - Turecko, listopad 2016; informace ACR (Asylum Research Consultancy), Zpráva o zemi původu - Turecko, ze dne 25. 1. 2017; Výroční zpráva Amnesty International 2017 - Turecko, zpráva o zemi, ze dne 22. 2. 2017; Informace Human Rights Watch 2017 - Turecko, zpráva o zemi, ze dne 12. 1. 2017; Informace OAMP, Turecko - Kurdové, ze dne 27. 9. 2017.
18. Žalobce využil dne 26. 10. 2017 možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu) a doplnil k nim, že „*všichni policisté sloužící na východě Turecka jsou členové Islámského státu*“. Dále se k věci vyjádřit nechtěl a žádné doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí nenavrl.
19. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci, který žalobce nikterak v žalobě nerozporuje, dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům. Předesílá přitom, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, či rozsudek téhož soudu ze

dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

20. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
21. Žalobce v žalobě v první řadě namítal, že by mu svědčila doplňková ochrana ve smyslu ustanovení §14a zákona o azylu. V žalobě navíc zdůraznil, že pro něj již v roce 2007 nebylo možné se do země původu vrátit a celková zhoršující se situace ve vlasti ho v tomto názoru ještě více utvrzuje. Žalobce má obavy hlavně z důvodu ztráty osobní svobody a uvěznění tak, jak se to mělo stát členům jeho rodiny. Žalobcovy námitky spočívaly v tom, že žalovaný nepřihlédl k okolnostem daného případu, když nesprávně zhodnotil reálnou hrozbu hrozícího nebezpečí po jeho návratu do vlasti, a nedostatečně zjistil skutkový stav panující v zemi jeho původu. Rovněž nebylo dle názoru žalobce přihlédnuto k jeho osobním poměrům k České republice.
22. Krajský soud nemůže přisvědčit žádné z uvedených žalobních námitek. Není totiž pravdou, že by žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěné situace v Turecké republice. Žalovaný si opatřil jako podklady pro své rozhodnutí aktuální materiály týkající se nejen politické a bezpečnostní situace v zemi, ale i situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti či zpráv ohledně svobody v Turecké republice a situace kurdské národnostní menšiny. Krajský soud považuje za nezbytné s ohledem na zásadu non-refoulement zmínit, že mu není z úřední činnosti známo a nenamítal to ostatně ani žalobce, že by v mezidobí od vydání napadeného rozhodnutí do okamžiku rozhodnutí soudu o žalobě proti němu došlo v Turecké republice v tomto směru k nějaké zásadní změně oproti stavu v roce 2017, k němuž se veškeré žalovaným obstarané zprávy a informace vztahovaly. Žalovaný se žádosti žalobce věnoval zcela v souladu se zněním a smyslem azylového zákona.
23. Krajský soud pak ve shodě se žalovaným uvádí, že pokud žalobce argumentuje: *„před deseti lety jsem udal důvody, pro které jsem opustil Turecko, nyní po 10 letech se můj život změnil natolik, že se tam už nemohu vrátit, žiji úplně jiný život v jiné kultuře. Také se proměnila situace v Turecku.“*, nelze situaci žalobce a jeho vztah k České republice posuzovat podle azylového zákona v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Jak správně zhodnotil správní orgán, tyto důvody by bylo lze hodnotit v řízení podle zákona o pobytu cizinců a žalobce je nutno odkázat na možné instituty legalizace pobytu, které tento zákon upravuje. V tomto směru lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2014, č. j. 9 Azs 117/2014-93, ve kterém se uvádí: *„dle ustálené judikatury je poskytnutí azylu zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území České republiky, tak, jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pocítuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Zákon o azylu umožňuje udělení mezinárodní ochrany pouze ve výjimečných případech, kdy je žadatel ve své zemi původu pronásledován za uplatňování*

politických práv a svobod, či má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů.“ (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na: www.nssoud.cz) Krajský soud tak ve shodě se správními orgány konstatuje, že jestliže žalobce žádá o legalizaci pobytu na území České republiky, přičemž odkazuje na své osobní poměry a situaci zde, bude se muset podrobit režimu zákona o pobytu cizinců, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které jsou s tím spojeny.

24. Naopak důvody pro udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
25. Krajský soud po prostudování správního spisu s přihlédnutím k obsahu žaloby neshledal, že by žalobce byl v zemi svého původu pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce žádné skutečnosti o tom, že by vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod v Turecké republice, za kterou by byl nějakým způsobem postihován, ani neuváděl. Z jeho výpovědi ani nevyplývalo, že by měl jasné politické přesvědčení. Žalobce rovněž v době, kdy z vlasti vycestoval, neměl žádné problémy se státními orgány.
26. Nebylo prokázáno ani to, že by žalobci hrozilo pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Správní orgán při posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědi a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku. Konkrétně vycházel z Informace z CIS (cizineckého informačního systému) týkající se žalobce; z Informace Evropského azylového podpůrného úřadu (EASO) o zemi původu - Turecko, listopad 2016; z informace ACR (Asylum Research Consultancy), Zpráva o zemi původu - Turecko, ze dne 25. 1. 2017; z Výroční zprávy Amnesty International 2017 - Turecko, zpráva o zemi, ze dne 22. 2. 2017; z Informace Human Rights Watch 2017 - Turecko, zpráva o zemi, ze dne 12. 1. 2017 a z Informace OAMP, Turecko - Kurdové, ze dne 27. 9. 2017. Z výše uvedených materiálů vyplynulo, že postavení kurdské národnostní menšiny není v Turecku vystupňováno do podoby pronásledování. Ostatně, žalobce ani netvrdil, že by v jeho konkrétním případě nastala situace, při níž byl pronásledován, bál se o svůj život či byl napaden. Naopak uvedl, že se mu z vlasti podařilo vycestovat bez problémů a dokonce opakovaně. Nic nenásvědčuje tomu, že by žalobce měl být nějak trestně stíhán či uvězněn, a to ani jeho ničím nepodložené tvrzení, že část jeho příbuzných je ve vězení.
27. Lze shrnout, že z poskytnuté výpovědi žalobce ani dalších materiálů, které jsou obsahem správního spisu nelze dojít k závěru, že by žalobce mohl být po svém návratu do vlasti pronásledován z důvodů taxativně vymezených ustanovením § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce v tomto směru nic nenamítal a nutno konstatovat, že správní orgán se

problematicke existence důvodů pro udělení azylu z těchto důvodů věnoval velmi podrobně na str. 3 – 5 napadeného rozhodnutí. K jeho závěrům nemá krajský soud připomínek. Navíc skutečnost, že v některé zemi existuje ne zcela demokratický režim, zákony jsou zneužívány k prospěchu některých osob, které v mnoha případech pošlapávají lidská práva, (viz informace Human Rights Watch nebo Amnesty International, které jsou součástí správního spisu), ale neznamena, že kterýkoliv občan takové země je tomuto negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven. Pouhá skutečnost, že pochází ze země, kde je situace odpovídající výše uvedenému popisu, rovněž neznamena, že tento občan automaticky splňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu. Lze uzavřít, že s ohledem na důvody, které žalobce uvedl jako příčinu odchodu z Turecké republiky, nepřichází v úvahu aplikace ustanovení § 12 písm. a) ani písm. b) zákona o azylu.

28. Krajský soud považuje za zákonné i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. K udělení azylu dle tohoto ustanovení (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), které zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad. Ostatně ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal.
29. Pokud jde o udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval individuální situací žalobce ve vztahu k udělení této formy azylu, neshledal však opodstatněnost pro jeho udělení, neboť žalobce v průběhu řízení žádné mimořádné skutečnosti neuváděl. Ani v žalobě žalobce žádné konkrétní námitky či výhrady k neudělení humanitárního azylu neuvedl.
30. Jak bylo již uvedeno výše, žalobce a priori namítal, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
31. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
32. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za objektivní, transparentní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný se správně vypořádal s neexistencí hrozby v podobě ohrožení na životě, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přiléhavě poukázal na čl. 3

Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, z něhož vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jehož ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. S tímto názorem se krajský soud ztotožňuje a doplňuje, že samotná špatná obecná situace v cílové zemi zpravidla pro shledání existence reálného nebezpečí nestačí. Nelze tak obecně usuzovat ze skutečnosti, že v některé zemi panuje problematická situace v oblasti ochrany lidských práv, že veškerí obyvatelé této země jsou pronásledováni ve smyslu zákona o azylu. Žalobcem popisované problémy nelze podřadit pod výše definovanou hrozbu vážné újmy. Žalobce měl v zemi původu potíže se státními orgány pouze jednou, když ale nebylo uvedeno najisto, že se tak skutečně stalo na základě jeho příslušnosti ke kurdské menšině. Jak sám žalobce uvedl, byl po tomto incidentu bez následků propuštěn a dále nebyl správními orgány pronásledován, vyhledáván a několikrát se mu podařilo zemi bezpečně opustit a vrátit se do ní. Proti žalobci nebylo a není v Turecké republice vedeno trestní stíhání. Nic tak nesvědčí tomu, že právě žalobci hrozí v zemi původu újma ve smyslu azylového zákona.

33. Pokud tedy jde o reálnou existenci vážné újmy hrozící žalobci, krajský soud je toho názoru, že k takovému závěru nelze v tomto případě dospět, přičemž odkazuje na svoje již shora vyslovené závěry. Ve shodě se žalovaným nepovažuje takovou hrozbu za prokázanou. Žalobce ohledně reálnosti těchto obav poukázal na pasáž článku Amnesty International o stavu lidských práv v Turecku za rok 2016, ze dne 22. 2. 2017, zprávu Freedom House o občanských a politických právech v Turecku za rok 2015/2016 ze dne 27. 4. 2016, zprávu Human Rights Watch, o stavu lidských práv v Turecku za rok 2017, která informuje o mimořádném stavu, který v Turecké republice panuje od července 2016 včetně obnovy ozbrojených střetů mezi armádou a ozbrojenou Kurdskou dělnickou stranou (PKK) na jihovýchodě země a na varování Ministerstva zahraničních věcí České republiky pro rok 2016, která dokládá aktuální dění. Nejen, že se v jednom případě jednalo o zdroj, z něhož vycházel i správní orgán, ale žalobce ani nikterak nedoložil, že by nebezpečí uváděné v těchto materiálech hrozilo reálně právě jemu. Krajský soud tak plně souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) a písm. b) zákona o azylu, ani ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, nehrozí. Lze dodat, že žalovaný správně poznamenal, že žalobcem citované varování Ministerstva zahraničních věcí ČR je doporučením určeným českým občanům, a proto má svá specifika. Jedná se totiž o doporučení adresované občanům ČR, kteří cestují do příslušné země jako cestovatelé – cizinci, tedy osoby, které povětšinou neznají dobře domácí jazyk, neznají dobře místní zvyklosti a je pro ně tedy i složitější z médií a zpráv zjistit přesně aktuální bezpečnostní situaci v daný moment. Navíc bylo doporučeno necestovat do konkrétně specifikovaných oblastí Turecka. Zmíněné doporučení tedy nevypovídá nic o tom, že by nebylo možné vycestování do Turecka občany této země.
34. Správní orgán posuzoval také otázku, zda mu v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Z výpovědi žalobce ohledně motivu jeho vycestování je zřetelné, že neodjel ze země původu z důvodu mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Správní orgán uznal, že ve východních oblastech Turecka, zejména v blízkosti hranice se Syriskou arabskou republikou, existuje stav zvýšeného napětí a vojenské aktivity. Nejedná se ale v tomto případě o vnitřní ozbrojený

konflikt, či přímo válečný stav. Správním orgánem bylo rovněž konstatováno, že ve většině oblastí Turecka je situace bezpečnostně stabilní, ať už se jedná o některou z tureckých mnohamilionových metropolí, jako je Izmir, Antalya, Istanbul, Ankara, Bursa, Konya, atd. nebo lokality ve vnitrozemí, či při jižním, západním a severním pobřeží. K tomu lze podotknout, že žalobce jako jedno z míst, kde v Turecké republice žil, uvedl právě Istanbul. Jedná se tak o město, které je pro něj bezpečné. Případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobcem nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Vzhledem ke všem skutkovým okolnostem a důvodům, které žalobce uvedl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v žalobě, lze tedy uzavřít, že na tento případ nelze aplikovat ani ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) a písm. d) zákona o azylu.

35. Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. Zde žalovaný odkázal na informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky, č. j. 118005/2016-LPTP, z listopadu 2016, z níž nevyplývá, že by byli neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu po návratu do Turecké republiky nějakým způsobem perzekuováni, diskriminováni či znevýhodňováni ze strany státních orgánů či soukromých osob.
36. Soud má po provedeném přezkumu za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona a azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně v podrobnostech odkázat.
37. Podle ustanovení § 14b odst. 1 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu výše citovaného ustanovení, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana tak, jak je uvedeno v § 14b odst. 1 zákona o azylu.
38. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný také dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), neporušil tedy ani zásadu volného hodnocení důkazů.

V. Závěr a náklady řízení

39. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
40. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 26. února 2019

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně